

ע"פ 36049/03/22 - פלוני (עציר) ע"י נגד מדינת ישראל, ע

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

21 יולי 2022

ע"פ 36049-03-22 פלוני נ' מדינת ישראל

לפני כב' השופט רון שפירא, נשיא [אב"ד]

המערער פלוני (עציר) ע"י ב"כ עו"ד פארס בריק

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

ע"י פרקליטות מחוז חיפה פלילי

החלטה

המערער הגיש ערעור על פסק דינו של בימ"ש השלום בעכו (כב' השופטת ג'ני טנוס), מיום 21.12.17 שניתן בתיק 67408-11-17 ובגדרו החליט בימ"ש קמא להפסיק את ההליכים נגד המערער מפאת מחלת נפש ממנה סבל המערער, זיכה אותו מפאת הגנת אי השפיות והורה כי יינתן צו אשפוז לתקופה המרבית של 7 שנים, הוא העונש המרבי הקבוע בצידה של העבירה שיוחסה לו בכתב האישום, גניבת רכב.

בתמצית, נטען במסגרת נימוקי הערעור כי עובדות כתב האישום אינן מגלות כי מעשה העבירה מהווה גניבה, אלא עבירה של שימוש ברכב ללא רשות (שב"ר) לפי הוראת סעיף 413ג' לחוק העונשין. נטען כי למערער נגרם עיוות דין משמעותי לאור הקביעה בדבר תקופת האשפוז המרבית שהוטלה עליו לאור העבירה. נטען כי הראיות לכאורה מצביעות על ביצועה של עבירה של שב"ר ובהתאם לכך יש לקבוע את תקופת האשפוז המרבית. לחילופין, נטען לנסיבות המצדיקות לקבוע תקופת אשפוז פחותה מהתקופה המרבית בהתאם להוראת סעיף 15(א) לחוק טיפול בחולי נפש.

המשיבה טוענת כי הערעור הוא ערעור שני שהוגש בתיק זה וכי הערעור הראשון הוגש ביום 16.04.20 במסגרת ע"פ 7261-04-20, אשר נדון בביהמ"ש המחוזי בחיפה (הרכב השופטים שפירא, טאובר וגריל) ונסב על החלטת הפסיכיאטר המחוזי להורות על אשפוזו של המערער לפי סעיף 15(ה) - החלטה מיום 10.02.20. נטען כי במסגרת ערעור זה לא טען ב"כ המערער שום טענה לגבי סעיף האישום ובסופו של יום הערעור נדחה. לכן מבוקש למחוק את הערעור הנוכחי על הסף. כמו כן, המשיבה מתנגדת לשינוי הסעיף לסעיף של שב"ר. נטען כי המערער היה מיוצג בבימ"ש קמא ולא טען שהסעיף אינו מתאים וגם בימ"ש קמא לא מצא לנכון לקבוע שהסעיף אינו מתאים. נטען כי אין עילה להתערב בפסק דינו של בימ"ש קמא לאחר 5 שנים ולשנות את סעיף האישום.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים לעניין בקשת המשיבה לדחות את הערעור על הסף הגעתי למסקנה כי הבקשה תידון בפני הרכב שידון בערעור. עיון בערעור שהוגש במסגרת 7261-04-20 מעלה כי מדובר בערעור על החלטת הפסיכיאטר המחוזי בחיפה להורות על צו לאשפוזו של המערער בהתאם לסעיף 15(ה) לחוק טיפול בחולי נפש. הערעור לא הוגש

נגד פסק הדין של בימ"ש קמא, אלא על החלטת הפסיכיאטר המחוזי מיום 10.02.20 על ביטול הצו לטיפול מרפאתי כפוי והחזרת המערער לצו אשפוז כפוי. הערעור נדחה על ידי ביהמ"ש המחוזי בחיפה וגם בקשת רשות ערעור שהוגשה לביהמ"ש העליון נדחתה (רע"פ 3269/20 החלטה מיום 18.06.2020), אך כאמור, הליכים אלו עסקו בערעור על החלטת הפסיכיאטר המחוזי ולא על פסק דינו של בימ"ש קמא. כאן שהשאלה האם העותר מיצה את זכותו לערער טעונה ליבון ודיון.

יוער כי במענה שנתן בהמשך להחלטת בית המשפט מיום 14.10.22 אין, כך לכאורה, מענה מספק לשאלת קיומן של יסודות העבירה בכתב האישום (להבדיל מראיות שאולי קיימות בתיק המשטרה). בסופו של יום ואם לא גובשו ופורטו בכתבת כתב האישום יסודות העבירה הרי שלא ניתן להרשיע נאשם בעבירה, גם אם היו לכך ראיות. בהתאם, ועד למועד הדיון תשקול המדינה עמדתה.

לאור האמור לעיל, אני קובע דיון נוסף בערעור להשלמת טיעונים בפני הרכב בראשותי ליום 20.10.22 שעה 12:00.

להודיע לב"כ הצדדים. המערער יזומן לדיון באמצעות בא כוחו. אם גם לדיון הבא לא יגיע נשקול את מחיקת הערעור בהעדר התייצבות.

ניתנה היום, כ"ב תמוז תשפ"ב, 21 יולי
2022, בהעדר הצדדים.
רון שפירא, נשיא